

Prelatens brev (april 2012)

Med anledning av Stilla Veckan reflekterar Prelaten över Eukaristins instiftande. 100-års jubileum av S:t Josemarías första kommunion, den 23 april, ger honom också anledning till att uppmuntra att ta emot detta sakrament med större fromhet varje dag.

2012-04-23

Mina kära: må Jesus bevara mina döttrar och söner!

Jag skriver till er i början av stilla veckan. Från Jesu Kristi segerrika intåg i Jerusalem, som vi firar i dag, till hans uppståndelse på påskdagens morgon, återupplever Kyrkan i den liturgi, som vi alla förenar oss med, vår återlösningens stora mysterier. Låt oss därför börja med en djup tacksägelse till Gud för de stora underverk som han har gjort för människorna. Låt oss också förbereda oss med allt större intensitet att vara i vår Herres sällskap de heliga tre påskdagarna genom att närma oss honom under dessa timmar som är fulla av smärta då han ger sig själv för vår skull, så att vi kan vara tillsammans med honom även vid hans förhärligande.

Att tänka på Kristi död – påpekar den helige Josemaría för oss – ***blir då en uppmaning till att fullständigt ärligt möta vardagens göromål, att ta den tro vi bekänner på allvar. Stilla veckan kan därför***

inte utgöra en helgad parentes inom ramen för ett liv där vi enbart låter oss ledas av mänskliga bevekelsegrunder: den måste bli ett tillfälle till att fördjupa oss i Guds kärleks djup, för att därigenom, i ord och handling, visa honom för människorna . [1] Det aktiva, medvetna och kärleksfulla deltagandet i de liturgiska firandena dessa dagar erbjuds oss som det bästa sättet att vara med Jesus under hans långa stunder av ångest och lidande. På detta sätt kommer inte stilla veckan att inskränkas *till att vara ett enkelt minne: det handlar om Jesu Kristi mysterium som fortsätter i våra själar . [2]*

Låt oss leva i djup förening med hela Kyrkan, som från en del av jordklotet till en annan firar dessa gudomliga mysterier med fromhet och inre samling. Låt oss särskilt be för dem som kommer att döpas under

påskvakan och för alla andra så att vi, ledda av den helige Andes nåd, närmar oss Gud dessa dagar allt mer, beslutna att följa Kristus med fullständig hängivenhet. ***Vi måste lägga ytliga funderingar åt sidan – uppmanade oss den helige Josemaría – och fästa vår uppmärksamhet på det centrala, det som verkligen är viktigt. Vad vi verkligen måste sträva efter är att komma till himlen. Om vi inte gör det, kommer ingenting att vara mödan värt. För att komma till himlen är det nödvändigt att vara trogen Kristi lära. För att vara trogen är det nödvändigt att aldrig ge efter i kampen mot de hinder som reser sig i vägen på vår vandring mot vår eviga lycka . [3]***

Jesus inledde de heliga tre påskdagarna med att träffa apostlarna i nattvardssalen i Jerusalem. *Desiderio desideravi hos Pascha manducare vobiscum,*

antequam patiar [4] ; hur har jag inte längtat efter att få äta denna påskmåltid med er innan mitt lidande börjar! Den helige Lukas använder dessa ord då han berättar om den sista måltiden. I varje ord kan man urskilja Kristi hjärtas oändliga kärlek till människorna, hans levande varseblivande om att hans *timma* redan hade kommit, stunden då människosläktet skulle frälsas, som efterlängts så länge.

Jesus hade en stor önskan att möta denna timma , förklarar Benedikt XVI. I sitt inre längtade han efter denna stund då han skulle ge sig själv åt de sina i brödets och vinets gestalter. Han såg fram mot denna stund som på något sätt skulle vara stunden för den sanna messianska bröllopsfesten: förvandlingen av denna världens gåvor och tillblivandet att bli ett med de sina, för att omvandla dem och på detta sätt inleda världens förvandling. I Jesu önskan kan vi känna igen

**Guds egen önskan, hans kärlek till
människorna, till sin skapelse, en
kärlek som väntar. Kärleken som
väntar på föreningens stund,
kärleken som vill dra alla
människor till sig och på detta sätt
uppfylla det som själva skapelsen
väntar på; i själva verket väntar
den på att Guds barn skall
uppenbara sig (jfr Rom 8:19) . [5]**

Hur kan vi inte komma att tänka
även på den vilja att finna gensvar
som upptog vår Herre? Ändå var de
som omgav honom inte medvetna
om hur viktig denna händelse var,
vilket det faktum visar, att tvister
uppstod just då om vem som skulle
anses vara det störste. [6] Även om
de otvivelaktigt kände sig innerligt
rörda av Jesu ord och handlingar –
och detta antyder den helige
Johannes då han i detalj berättar om
Herrens avskedstal vid slutet av den
förtroliga sammankomsten – så
förstod de fortfarande inte hela

innebörden av det som höll på att hända framför ögonen på dem. Detta uppdrag var förbehållet **den** helige Ande, som skulle sändas på pingstdagen. Vad säger Kristi lidande oss, mina döttrar och söner? Med vilken hängivenhet ser vi på korset?

Vi kristna under 2000-talet, med en två tusen lång historia av tro och eukaristisk fromhet, som har fått ta emot Hjälparen i dopet, är inte i samma situation som de första. Vi vet att Jesus Kristus i den sista måltiden **föregriper sin död och sin uppståndelse i det att han redan i denna stund åt lärjungarna, under brödets och vinets gestalter, ger sig själv, sin kropp och sitt blod som det nya mannat (jfr. Joh 6:31-33). Den antika världen hade drömt om att människans egentliga näring – det som hon lever av som människa – är *Logos* , det eviga förnuftet. Nu har denna *Logos* – såsom kärlek – blivit vår**

föda. Eukaristin drar oss in i Jesu hängivelses akt . [7]

Det borde vara lätt att fyllas av förundran och tacksamhet inför Guds nedstigande i Eukaristin. Men många gånger är det inte det. Varför denna brist på kärlek inför Kristi kärlek? Varför är vårt hjärta kallt inför de lågor som förtär Mästarens hjärta? **Jesus vill ha oss, han väntar på oss. Vi då, längtar vi verkligen efter honom? Känner vi inte i vårt inre en vilja att möta honom? Längtar vi efter hans närhet, efter att vara ett med honom, vilket vi får som gåva i Eukaristin? Eller är vi snarare likgiltiga, tankspridda och upptagna av helt andra saker?** [8]

Dessa är frågor som Kristi ställföreträdare ställer till katolikerna; frågor som kräver ett personligt svar från var och en av oss. Låt oss ärligt be den helige Ande

att väcka detta svar i djupet av våra själar och att få oss att ta emot hans nåd generöst, med vår totala hängivelse åt vår Herre: *kärlek återgäldas med kärlek* .

Om precis tre veckor, den 23 april, minns vi den hundraåriga dagen av den helige Josemarías första kommunion. Detta datum innebär en sporre för hans söner och döttrar i Opus Dei att delta i den heliga mässan och i synnerhet att ta emot den heliga kommunionen med större fromhet..

Det är omöjligt att räkna upp alla de råd som vår älskade Fader nämnde för att ta emot Herren med större frukt varje dag. De av oss som hade turen att på nära håll betrakta hur han förberedde sig för det heliga mässoffret, hur han firade det, hur han tog emot kommunionen och efteråt tackade, finner inga ord för att uttrycka den kärlek som utan

uppseendeväckande gester uppfyllde honom vid dessa tillfällen. Jag begränsar mig därför till att dra några penselstreck som kan hjälpa oss att fördjupa oss i någon aspekt av vår helige grundares eukaristiska fromhet och på detta sätt förbättra vårt personliga umgänge med Jesus i det heliga sakramentet.

Den 23 april 1963 sade han till oss: ***i dag är det en stor fest för mig .***

Han föreslog att vi skulle hjälpa honom att tacka Gud för denna gåva från himlen: ***för att han ville***

komma och bli herre över mitt hjärta . [9] Han var påven Pius X

mycket tacksam, som under de första åren under 1900-talet hade stadfäst nya regler för den första

kommunionen och bestämt minimumkraven för barns

deltagande i den heliga måltiden.

[10] ***Vid den där tiden , sade han, var det ytterst ovanligt att göra första kommunionen vid denna***

***ålder, trots Pius X: s
bestämmelser. I dag är det vanligt
att göra det tidigare. En from,
enkel och god gammal piarist
förberedde mig. Han lärde mig
bönen för den andliga
kommunionen . [11]***

Detta första möte med Jesus i Eukaristin lämnade djupa spår i hans liv. Varje år förberedde han sig i god tid för detta älskade datum. Vid många andra tillfällen återvände han till denna stund med ett tacksamt sinne och förundrade sig över Guds godhet, som vill vara sina skapade varelser så nära.

Men han gjorde inte detta bara när han var äldre, även om det är naturligt att hans uttryck av tacksägelse förfinades mer och mer med årens lopp, efter att ha betraktat Herrens ynnest tusen och en gånger. Vid flera tillfällen sade han något som inte slutar att förvåna oss, om vi

tänker på att det handlar om reflektioner som han började göra i tidig ålder. ***Sedan jag var liten , sade han, har jag helt och hållet förstått varför Eukaristin finns: det är en känsla som vi alla har; att vilja stanna kvar hos dem man älskar för alltid. Det är en moders känsla för sitt barn: jag skulle kunna kyssa dig så mycket att jag åt upp dig, säger hon. Jag skulle kunna äta upp dig: jag skulle förvandla dig till en del av mig själv . [12]***

Endast Kristi kärlek till var och en, som är större än all den kärlek som alla mammor och pappor kan visa sina barn, höjer sig som det högsta sättet att förverkliga denna längtan att förena sig för gott med de personer man älskar. ***Herren har sagt detta även till oss: tag och ät mig! Det kan inte vara mänskligare. Men det är inte vi som förmänskligar Gud vår Herre***

när vi tar emot honom: det är han som gör oss gudomliga och upphöjer oss. Jesus Kristus gör det som är omöjligt för oss: han gör våra liv, våra handlingar, våra offer övernaturliga. Vi blir gudomliggjorda. Jag behöver inga förklaringar: här är det som förklarar hur jag lever . [13]

Mina döttrar och söner, låt oss förbereda oss så gott vi kan för att ta emot kommunionen. Det vi gör kommer alltid att vara för lite, men det bör inte förorsaka ens den minsta bittra eftersmaken i oss. Vi är verkligen inte värda att ta emot Herren i vår själ och i vår kropp, men han har sagt att det inte är de friska som behöver en läkare utan de sjuka. [14] Med sin ofta förekommande ankomst – varje dag, om det är möjligt – omvandlar han var och en av oss steg för steg och gör oss värda hans kärlek. ***När själen därför är i nådens tillstånd***

***– och själen är förälskad i Gud –
bör man inte tänka på att
förberedelse saknas för att ta
emot kommunionen; för medan vi
arbetar och öppnar upp nya
fronter för detta fredens och det
godas krig i världen, förbereder vi
oss på ett mycket bra sätt . [15]***

I början av året föreslog jag er att, om ni vill, ofta be den bönesuck som vår Fader hämtade ur evangeliet, från aposteln Tomas mun och som han upprepade dagligen med hjärtat i den heliga mässan: *Dominus meus et Deus meus!* [16], min Herre och min Gud! Vi förundras över denna underbara akt av tro på Jesu Kristi verkliga närvaro under sakramentets gestalter, som kommer att driva oss att förbereda oss bättre för att ta emot kommunionen. Vi bör älska Herren mycket, vara mycket fromma, behandla honom så väl vi kan på altaret och i tabernaklet, älska honom även för dem som inte

älskar honom och gottgöra för dem som skymfar honom. ***Gud vår Herre vill gärna att ni upprepar detta när ni tar emot honom varje morgon: Herre, jag tror att det är du, jag tror att du verkligen är närvarande, gömd i sakramentets gestalter! Jag tillber dig, jag älskar dig! När ni besöker honom i kapellet, upprepa det igen: Herre, jag tror att du verkligen är närvarande! Jag tillber dig, jag älskar dig! Detta är att vara Herren tillgiven. Så kommer vi att älska honom mer varje dag. Fortsätt sedan att älska honom under dagen, genom att tänka och handla enligt följande: jag kommer att avsluta saker och ting väl av kärlek till Jesus Kristus som leder oss från tabernaklet. Älska Jesus i sakramentet jättemycket, och ansträng er att få många människor att älska honom. Endast om ni har detta bekymmer i er själ, kommer ni att kunna lära***

andra det, eftersom ni kommer att ge det som ni själva gör, det ni har och är . [17]

Denna dag är även årsdagen av vår Faders konfirmation. Han konfirmerades 1902, några månader efter hans födelse: det var inte ovanligt i Spanien dåförtiden att biskoparna gav bekräftelsens sakrament då de gjorde sina pastoralbesök till församlingarna, såväl till barn som till de vuxna som inte hade tagit emot det. På detta sätt kunde den helige Ande, sedan tidig ålder, göra sitt verk i vår Faders själ med större effektivitet och förbereda honom att med mycket frukt ta emot de nådegåvor som han skulle ge senare.

I en av hans sammankomster med personer med alla möjliga bakgrunder fick den helige Josemaría frågan om vilken skillnad det fanns mellan att ta emot Kristus i

kommunionen och den helige Andes närvaro i själen genom nåden. Han svarade omedelbart, som en person som har det inom sig: ***Denna skillnad upptäcker du direkt om du tänker på att den andra personen i den heliga Treenigheten, han som har blivit människa för oss, verkligen är närvarande i den heliga Eukaristin: kropp, blod, själ och gudom. Vi tar emot honom så, men vår natur förstör sakramentets gestalter snabbt, och då försvinner denna eukaristiska närvaro av Jesus i sakramentet. Men även då stannar Gud kvar hos oss, om vi inte slänger ut honom med dödssynden. Genom nåden finner den helige Ande sin boplats inom oss, och med honom hela Treenigheten, eftersom det inte finns mer än en enda Gud i tre olika personer. Där en person verkar, där är den heliga***

Treenigheten, den ende Guden, närvarande . [18]

Låt oss under dagen omsorgsfullt bemöda oss, mina döttrar och söner, om att inte tappa vårt medvetande om att Gud bor i oss. Vi kan till och med få det att växa medvetet med akter av tro och kärlek, med anliga kommunioner och anrop till jungfru Maria, som kommer att tjäna till att tacka Jesus för att ha kommit i sakramentet till vår själ och att förbereda kommunionen dagen därpå.

Låt oss inte upphöra att be för Påven, särskilt den 19 april, den sjunde årsdagen av hans val, och även den 16 april, då han fyller 85 år. Låt oss med tro upprepa bönen i Preces, som vår Fader hämtade från Kyrkans liturgiska arv: *Dominus conservet eum, et vivificet eum, et beatum faciat eum in terra, et non tradat eum in animam inimicorum eius . [19]*

Jag anbefaller mig även åt era
förböner, i synnerhet vid den nya
årsdagen av mitt val och utnämning
till prelat, den 20 april. På detta sätt
kommer vi att vara *consummati in
unum* , [20] förenade i hjärta och
förbön med den helige Josemaría,
som välsignar oss alla från himlen.
Be också för resan till Kamerun som
jag vill göra under påskveckan.

Med all sin tillgivenhet välsignar er
er Fader

+Javier

Rom den 1 april 2012

[1] S:t Josemaría, *När Kristus går
förbi* , nr 97.

[2] *Ibid.* nr 96.

[3] *Ibid.* nr 76.

[4] Luk 22:15.

[5] Benedikt XVI, Predikan vid mässan *in cena Domini* , 21/4 2011.

[6] Jfr Luk 22:24.

[7] Benedikt XVI, Encyklikan *Deus caritas est* , 25/12 2005, nr 13.

[8] Benedikt XVI, Predikan vid mässan *in cena Domini* , 21/4 2011.

[9] S:t Josemaría, Anteckningar från en familjesammankomst, 23/4 1963.

[10] Jfr S:t Pius X, dekretet *Quam singulari* , 8/8 1910, norm 1.

[11] S:t Josemaría, Anteckningar från en familjesammankomst, 1966.

[12] S:t Josemaría, Anteckningar från en betraktelse, 14/4 1960.

[13] *Ibid.* [14] Jfr Matt 9:12.

[15] S:t Josemaría, Anteckningar från en betraktelse, 28/5 1964.

[16] Joh 20:28.

[17] S:t Josemaría, Anteckningar från en familjesammankomst, 4/4 1970.

[18] S:t Josemaría, Anteckningar från en familjesammankomst, 13/4 1972.

[19] Jfr Ps 40 (41) 3.

[20] Joh 17:23.

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
prelatens-brev-april-2012/](https://opusdei.org/sv-se/article/prelatens-brev-april-2012/) (2026-03-21)